

^{En Uppm.}
Känna guds det med kuthen? Han hata
de Guds stränga rättfärdighet ända
till försoningens ögonblick. Han kan
då inte på någon Samvets friid, genom
dygd, gudaktighet, bättringar eller
goda gerningar. Hvarföre? Om sedan
kuthen var värdigt, han kunde sitt djupa
syndaförderf. Den fria viljan hjälpte
 honom intet. Han kunde inte förändra
sitt onda hjerta. Han kunde inte heller
hjälpa Nåden, eller tro när han själv
vill, men nådatjusnen, han kan
tro, när han vill.

1694. Så snart en menniska blir all-
varligen värdt, infälla sig tillförlit, af
den orsak, att alla saliska salighetsgrun-
der blifvit undanröjda. En sådan kan inte
lita på sin dygd, emedan syndakämedomen
borttagit den lufva inbillningen, att han
heller Tro, att Synderna äro förlätta, om-
dan Egnorättfärdigheten upväcker den
föreställningen, att när Nådig emat dem, som
bättnat sitt lefnad, samt emat dem, som
hafva ett godt hjerta, och en god vilja,
Men emat dem, som hafva lefnat o-
gudaktigt i all sin tid, och derföret kan
ett elakt hjerta, en ond vilja, elaka
önda begärrelser, kunna. Kan Gud för-
lata en sådan? det är ju alldeles

omöjligt. Så tänker egnerättfärdigheten.
1698. Men nådatjusnen kan inte lefnat
ogudaktigt, har inga värre synder på
sitt Samvete; derföret kan han ett godt
hjerta, och en god vilja; han känner en
ga samvetsförebärlighet, emedan han kan
se, att allt är förlätet; derföret kan han
inga elaka tankar, inga önda begärrelser;
och derföret Tro, han, att Gud är nådig,
och förläter, all sinad, han kan hafva
onödandes betän. För honom är det således
ingen tvifvel att tro, att han skall blifva a-
lselig. Men en sådan Tro, kan man göra
sig själv. Han behöfver inte vänta på för-
soningens saliga ögonblick.

1699. Det är öfren talat af sakens natur,
att nådatjusnens Tro verkligen fittas i
perukon, 3. v. i. i förståndet och i viljan.
Den döda kunnigheten om Nådens ordning
har han inhämtat af Uppenbarelser samt
af Andra "perukemakare", som försvi-
tända förtalningar, öfver Bibeln; är Nåd-
tjusnen en Theolog, så läser han dylika a-
Nådatjusnens arbeten, som han själv, och
junker för i sin sina Theologiska arbeten,
att den bokstafliga framställningen inte
må blifva alldeles förstående emat Bibeln
och de Symboliska bokens. Men sådan
ne ställen, af Authorns skrifter, som stida
emot honom öfvertygelse, gör han förbi
eller uppfå förtalningar. Han sakar så, att
det inte skall lita stötande för förnuftet.